

Sörmländska dansorkestrar

Kvartetten samlad. Fr. v. Bengt Johansson, Eje Lyrefors, Martin själv och Bertil Svensson.

I JULARBOS SPÅR

■ Dansen den går uppå Svinnsta skär... Bakom bälgaspelet lyser Martin Lundbergs glada fullmåneansikte och kjolarna flyger högt kring flickornas ben, när han och hans grabbar sätter fart på gammaldansen. Martin Lundberg — nestorn och den mest anlitade av Eskilstunas populära dansmusiker — firade 30-årsjubileum på estraderna förra året men det är mycket längre sedan han som 5-åring först började treva sig fram på ett enradigt Magdeburgerspel.

Martin Lundbergs kvartett — det är ett välspelade gäng, som festarrangörerna gärna frågar efter i första hand. Förutom Martin själv spelar Bengt Johansson dragspel och de två kompletteras av Eje Lyrefelt på gitarr och Bertil Svensson som spelar bas. Genom radioframträdanden, folkparksengagemang och grammfon har kvartetten gjort sig känd långt utanför hemtrakten.

■ Den första grammfonskivan har för övrigt sin egen lilla historia. När Calle Jularbo övergav Sonora sökte bolaget länge med ljus och lykta efter ett gäng som kunde axla dragspelskungens fallna mantel. Budet gick till Martin Lundbergs och snart snurrade Tunahambon på skivtallrikarna. Nu är ett annat grammfonbolag ute efter eskilstunakvartetten, men det är en annan historia.

Sommartid flackar de fyra land och rike kring. Programmet är nästan fulltecknat redan nu. Midsommarafton tinguades bort redan tidigt i höstas! Förutom de mera lokala begivenheterna är kvartetten knuten till Folkparkernas artistförmedling, vilket betyder att resorna blir både många och långa. Rekordet för en ördag—söndag-tripp noterades i somras, då lyckseleborna hade nöjet att få lyssna musikanterna från smedsta'n.

Som sig bör är Martin själv den sammanhållande länken — och han komponerar även en och annan låt själv. En alldeles ny sak kommer nog för övrigt snart i radio. En vacker afton satte sig Martin ned och plockade ut en stilla vals, som har vissa möjligheter att bli populär.

■ Jag tyckte det lät bra, men tongångarna kom alldeles för lätt, säger Martin själv om kompositionen. När en låt kommer fram så där utan vidare betyder det i regel stopp och back. Då är man nämligen på väg att knycka någon annans mödas verk. Det är inte så lätt att hålla isär mitt och ditt alla gånger, så många låtar som man hör. Den här valsen spelade jag för pojkarna i gänget. Näädå, dom hade aldrig hört stycket förr och det hade inte William Lind heller. Han tog hand om låten för att arrangera den för kabaretorkestern. Texten låg bra till för Bertil Boo, påstod han.

■ Martin Lundberg är i allt en glad "yngling", som med liv och själ går in för musiken och alldeles givet är han särskilt förälskad i dragspellet. På tal om sitt instrument har han mycket bestämda uppfattningar om hur en dragspelsensemble skall låta. Visserligen spelar han också gärna modern dansmusik — Martin vet hur en eldig tango skall låta på en lövad sommardansbana — men han kommer inte i sitt esse förrän tonerna från en gammalvals börjar porla ur spelet. Symfonier och dylikt hör inte hemma i dragspelsmusik fastslår han och drar ett gammalt slagord, som han gjort till sitt: Det är lika svårt för Berlins filharmoniska orkester att sätta sprätt på Avestaforsens brus som för en dragspelare att spela Beethoven.

A t h o s.

26 JANUARI

27 JANUARI

anuari.
ke vara
er ut.

BOTILDA, som betyder "sköldmö".

GÖTE, som betyder "den djärve".

Det l
liga si
lik m
överså
ska bi
stor
numm
mans
skjori
konn
som i
ra gö
står
som
lare
ut på
Tru

I
ock
i "l
tad
att
mä
Eri
sko
till
Hi
sh
Te
fa
B

f
e
g
e